

Byla jsem tak roztřesená, že jsem napochodovala do prvního baru, který jsem viděla po cestě, a poručila si dvojitou brandy. Hodila jsem ji do sebe jedním hitem, což zjevně překvapilo i barmana. Jak mi tekutina sežehla a vzápětí ochromila jícen, otrásla jsem se.

„Jste v pořádku?“ chtěl vědět. Byl starý a prošedivělý, vypadal unaveně a měl červený nos a slzíci oči. Kolem vyhublého těla měl omotanou kdysi bílou zástěru, teď ale ve výši pasu plnou fleků, jak si do ní otíral špinavé prsty.

Přikývla jsem. „Dobry. Díky. Můžete mi říct, kde najdu hotel Blacks?“

„Asi tak čtvrtý dveře vocaď a přes ulici,“ zašklebil se a ukázal palcem ke dveřím. Srdce mi pokleslo. Zamluvila jsem si hotel prakticky přímo naproti Elleninu bytu! Perfektní.

Ellen určitě nemohla za to, že přišla o sestru, ani za to, že si zlomila nohu. Jasně. Odpustit se jí nejspíš dalo i to, že to zdaleka nebyla ta nejpříjemnější a nejmilejší osoba, s jakou jsem se kdy setkala, nejspíš bych taky cítila vztek, kdybych podezírala svého švagra, že mi zabil jedinou sestru, a kdyby to, že si to o něm myslím, nikdo nebral vážně.

Až na to, že policie to vážně *brala*. Brala Ellenino obvinění natolik vážně, že tam poslala mě, abych to vyšetřovala, a utratila tisíce a tisíce za operaci v utajení, která trvala více než rok.

A která skončila tím, že jsem byla přesvědčená, že Ed je nevinný.

Ne, zpět. Která skončila tím, že jsem přesvědčila sama sebe, že jsem přesvědčená, že Ed je nevinný.

Ne že by to bylo jedno a to samé...

A to všechno bylo dlouho předtím, než Ed onemocněl a byl nemocný celý rok, aby se pak zázračně uzdravil – a potom zmizel. Bylo to předtím, než mě začal děsit výhrůžkami, o kterých nic nevěděl – nebo než se tvrzením, že trpí demencí, začal chránit, abych si myslela, že nic neví, předtím, než někdo zavraždil Mikea, předtím, než naprosto nečekaně zmizela April.

Na nejistých nohou jsem opustila bar a zamířila dál po ulici, a doufala, že se Ellen nedívá z oken vedoucích na ulici. Proč jsem kčertu vyhazovala peníze za hotel? To, kvůli čemu jsem sem přiletěla, jsem za hodinu a půl měla za sebou. Na večeři jsem klidně už zase mohla být u Maddie.

Hotel Blacks vůbec nevypadal jako hotel. Zvenčí by si ho každý spletl s jedním z místních kamenných domů, protože nic neprozrazovalo, že se v něm dá ubytovat. Když jsem otevřela dveře, uvítala mě kulaťoučká paní neurčitého věku v tvídové sukni. Nebyl tu ani klasický recepční pult, jenom jedna nevelká místnost s dobře zařízeným barem, dvěma křesly a čajovým servisem.

„Předpokládám, že jste Lynn Naismithová,“ usmála se paní a oči se jí úplně ztratily ve vějířcích vrásek. „Vítám vás v malém Skotsku.“

Doufala jsem, že když jí potvrdí svou identitu, není ze mě moc cítit brandy, kterou jsem vypila. Dáma mi pak ukázala úzké strmé točité schody a já si v duchu blahořečila za to, že jsem si s sebou nevzala velký kufr.

„Tak jsme tady!“ prohlásila a otevřela dokořán další nízké dveře, kterými mě nechala projít jako první. Pokoj byl malý, ale pohodlný – tapety i přehoz na posteli měly tartanový vzor a na stěně visel obraz, na němž byl bodlák kvetoucí před zdí.

„Aha, už chápu, proto ta Hibernie,“ usmála jsem se.

Žena se rozesmála, jako bych právě řekla něco neuvěřitelně zábavného a vtipného a chytrého, a já se najednou cítila strašně unavená.

Jakmile jsem osaměla, svalila jsem se na postel, zabořila se do matrace a pokusila se v duchu zrekapitulovat si výsledky dnešní neúspěšné návštěvy u Ellen.

V co jsem vlastně doufala? Podezírala jsem sama sebe, že jsem tak naštvaná proto, že jsem si vysnila Ellen, která v letech, jež uplynuly od zmizení její sestry, začala litovat, jak se k Edovi chovala. Pokud se ale v jejím vztahu k němu něco změnilo, bylo to to, že se stala ještě víc zatrpklá. A když naznačila, že Ed může mít něco společného s Mikeovou vraždou, probudila tím jenom mé nejtemnější obavy. Ta žena byla buď šílená, nebo jasnozřivá.

Vytáhla jsem ze zadní kapsy džínsů mobil a našla v něm Alvinův mail, který končil jeho telefonním číslem, fungujícím jako hypertextový odkaz. Poklepala jsem na něj a poslouchala, jak telefon vyzvání.

„Profesor Alvin Cornelius.“

Vždycky mě bavilo, jak se představoval i s titulem. Byl rád, když lidé věděli, že je profesor. „Ahoj, Alvine. Tady je Lynn. Naismithová.“

„Ahoj, Lynn! Jak se vede?“ Z pozadí byly slabě slyšet zvuky dopravy.

„Jsem v pohodě, díky. Zdravím tě z Alderney. To je na Normanských ostrovech.“

„Ale! Na prázdninách?“

„Ne úplně. Začala jsem ale na Jersey, kde chci pobýt pár dnů u kamarádky.“

„Něco nového o Edovi?“

„Vůbec nic, díky. Dostala jsem tvůj mail. Máš teď čas na kus řeči?“

„Jasně. Jenom vydrž chvílku, právě řídím. Hodím si to na hands-free...“

Jeho hlas zeslábl, vzápětí ale opět zesílil, teď ovšem zněl tak trochu jako ze sudu. „Slyšíš mě?“

„Jo, je to dobrý. Přijde mi zvláštní, že jsi znal Eda před takovou spoustou let. Doufám, že to teď nebude moc osobní, ale zajímalo by mě, jak jsi je tenkrát viděl. Myslím Eda a jeho ženu, teda tu první...?“

Na chvíli bylo ticho přerušované jenom vzdáleným zvukem sirén.

„Tak jo. Když jsi dostala tu práci v Hamptonu a já zjistil, koho máš za muže, překvapilo mě to. Ptala ses mě, jestli jsem ho dřív znal, když jsi mi poprvé říkala o té jeho demenci, a já to tak trochu zamluvil, protože se mi o tom nechtělo mluvit.“

Měla jsem spoustu otázek, jak jsem si vzpomínala, takže mi docela uteklo, že na tu první neodpověděl. „Proč jsi byl překvapený?“

„Zdála ses mi taková...“

Myslela jsem, že řekne něco o tom, jak jsem se mu zdála být nevhodná nebo neodpovídající partnerka pro Eda, místo toho ale řekl něco úplně jiného.

„... taková... jiná.“

„Jak to myslíš?“

Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, ale po pravdě řečeno mě to zase až tak moc nepřekvapilo. Pokud tedy Alvin myslel, že jsem se mu zdála být jiná než Ed. To musela být pravda, Alvin to ale mohl těžko posoudit, protože až do oné katastrofy na dni otevřených dveří nás nikdy neviděl pohromadě.

Vzdychl. *„Nechce se mi o tom mluvit, ale když už ses zeptala... máš to mít. Jsi milá a pozorná a máš o všechno zájem. No a upřímně řečeno, Ed Naismith, kterého jsem znal, byl tak trochu... blbec. Bez urážky.“*

Nemohla jsem si pomoci, abych se neusmála. Edovi člověk opravdu musel přijít na chuť. „V pohodě. Viděl jsi ho někdy se Shelagh?“

„Nebyl jsem u MADS moc dlouho. Vlastně jsem s nimi udělal jedi-

nou věc, jednu hru od Ayckbourn. Bylo to někdy koncem devadesátých, možná po roce 2000. Ed v tom taky hrál. Jako herec byl skvělý, úžasně přirozený, jako člověk mi ale moc nesedl. Nebo možná jako režisér, a to přesto, že jsem s ním nedělal dlouho. S jeho ženou, teda s tou první, jsem ho viděl jenom jednou. Přišla tenkrát na představení. Byli jsme po hře všichni v baru, ona se pokoušela něco říct, ale on ji hned utřel, takovým tím odporně blahosklonným způsobem. Docela jsem se před ní za něho styděl.“

„Ty jsi s ním nedělal *Smrt obchodního cestujícího*? Jsem si jistá, že o tom něco říkal, když jsem poprvé zmínila tvoje jméno.“

Alvin se zasmál. „Ne, v tom jsem nejel. Zkoušel jsem dostat roli, ale neuspěl jsem. A navíc jsem si uvědomil, že se mi Ed nelíbí, takže bych to nejspíš nevzal, ani kdyby mi to nabídl.“

Zaváhala jsem. „Hele, omlouvám se za to, na co se teď musím zeptat, ale potřebuju si v tom udělat jasno. Ed totiž říkal, že jsi dostal na konkurzu záchvat, když ti řekl, že to blbě čteš, sekl jsi se scénářem o zem a utekl jsi. A pak ses ještě hádal s ním a s Mikem...“

Znovu se zasmál, tentokrát mnohem veseleji. „Ani náhodou! Už mě přece, Lynn, znáš docela dobře. Viděla jsi mě se někdy takhle chovat? Jo, seřvat nějakého studenta s hudebními schopnostmi kvasinky, ale že bych se někdy vztekal tak, že bych si vyhazoval hračky z kočárku...“

„Ne,“ souhlasila jsem. „Už když mi to Ed říkal, znělo mi to nějak divně. Nedokážu si představit nikoho méně náchylného k záchvatům vzteku než tebe. Ale vysvětlovala jsem si to tím, že už pozapomněl.“

„Nijak zvlášť mě nepřekvapuje, že přišel s podobnou historkou. Nejspíš bys mi po ní nevěřila, kdybych ti pověděl, co jsem viděl...“

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem mu dobře rozuměla. „Viděl?“

„Lynn, já vím, že to bude znít jako klepy. A jak už jsem ti psal v tom mailu, třeba to není vůbec důležité, ale...“

„Co?“

Nebe venku už úplně zčernalo. Zvedl se silný vítr a i z postele jsem viděla, jak se v něm zmítají pestrobarevné vlaječky natažené na ulici mezi domy.

Uvědomila jsem si, že zadržuji dech.

„Bylo to ten den, co se pořádal konkurz na Smrt obchodního cestujícího. Dorazil jsem o něco dříve, přijel jsem rovnou z práce a zaparkoval jsem vzadu, víš, jak je pár volných míst za divadlem?“

Přikývla jsem, jako by mě mohl vidět.

„Když jsem tam zatáčet, viděl jsem nějaký pár. A když mě ti dva zahlédli, hned se od sebe odtrhli. I tak jsem ale viděl, jak se líbali před požárními dveřmi. A vím jistě, že to byl Ed a nějaká ženská, nevím ale jaká. Akorát že měla blondaté vlasy svázané do culíku. Zapadli dovnitř a potom při konkurzu se mi Ed nebyl schopný podívat do očí. Po té ženské tam ale nebylo ani stopy.“

„Jeho manželka to ale nebyla,“ řekla jsem plochým hlasem. Shelagh měla tmavě kaštanové vlasy.

Ed vždycky tak brojil proti nevěře. Dokázal vést nekonečné monology o tom, jak je to odporné a neodpustitelné! Co to mohlo být za ženu? Pokud se to stalo v roce 2000, bylo to celé roky předtím, než mě poslali do Surrey.

Když jsem ukončila hovor s tím, že jsem Alvinovi slíbila, že ho budu informovat o každém vývoji situace, lehla jsem si na postel a prakticky okamžitě jsem upadla do těžkého spánku beze snů, jako by ve mně vyhořela pojistka a celý systém zkolaboval.

Probudila jsem se o dvě hodiny později a věděla jsem, že ta tvář, která se mi vynořila v mysli, patřila April...